

Hezimet

– NERMİN... · 05 Nisan 2012

Söndürdüm ışıkları...

Sönen ışık değil gözümdeki kalabalıktı...

Tenhalaştı boşluğa hitap eden dingin bakışlar...

Saydamlaştı görünmek için gözümün önünde cirit atan cisim kalabalığı.

Dindi yorgunluğum.

Işığın altındamıydı özgürlük...

Tutuklamıştım görüntüyü ışıksızlıkla...

Işığa endeksli özgürlüğünü almıştım elinden.

Tepkisizdi tutukluluğa.

Beni umursamazdan gelip,

Işığın doğuşuna dek,

Tüm hazırlıklarını yapma aşamasına girmişti bile sezice,sinsice.

Bana hissettirilmeyen hazırlıklarını hissettiğimde hissizliğe hissizlikle cevap verdim,
Işığa kapatırken karanlığa açtım gözlerimi...

Selamını almadan daha derinliğine gömülmüştüm karanlığın.

Oyuntularına girmiş, oyum oyum oyuluyordum...

Durağanlığından duraksadım karanlığın, durduk, durakladık...

Yoğun bir durgunluğun arkasından yoğunlaşan duygularım zirveye çıkmıştı bile...

Karanlıkta kaybolan cisimlerin görüntü savaşlarının bitmesi ile;

Duygu savaşına girmiştim şimdide karanlığın hezimetiyile..

Duygularımın;

Tüm güçlerini üzerimde kullanmaya hazır oldukları her hallerinden belli oluyordu .
Yađmurdan kaçmak akıllı işi miydi bunca dolunun altında...

Doldurdukça dolu dolu doluyordu dolu dolu üstüne...

Dolmuřtum,

Dolu dolu dolarken olduđum yerde donmuřtum.
Dondurdum duygularımı...

Olduđu tazelikte sakladım yılların ardında.

Yıllar iyi bakmıştı onlara, onlarsa buruk bir bakışla yıllara...

Buruk, buruřuk bir tat kaldı geriye, burum burum...

Tadında ahenk vardı... her demden, her telden, uyumlu, uyumsuz, huylu, huysuz...
Huysuzlařtım!

Huylandım..

Karanlığa kapatırken ışığa açtım gözlerimi.

ışıktan kaçarken karanlığa,
Karanlıkıtn kaçarken ışığa tutuldum...

16-11-2011